

лението във Врачанската епархия, открито се обявяват срещу Цариградската патриаршия. В писмото се долавя и смътно недоволство от цариградските българи, за което по-нататък ще стане дума.

В. „Съветник“, самоопределил се като „народен български вестник“, но всъщност изразяващ интересите на едрите български търговци в Цариград, заявява намерението си „да стегне свръзките на предаността и верността, които свръзват България със славната Отоманска империя“ (бр. 1, 5 март 1863).

В един от първите си броеве, „Съветник“ (г. I, бр. 3, 8 апр. 1863) обявява спомоществованията от разни места, пратени дотогава. Сред градовете, показали „най-голямо и родолюбиво усердие“, е отбелязана и Враца. С четирите си абонамента тя остава далеч след Цариград, където са набрани 113 подписници, но малкар и малобройни, те са индикация за наличието на консервативно настроени среди в града, известен със старото си чорбаджийство. Неслучайно, от чорбаджийско потекло е и настоятелят на вестника във Враца Николчо Кръстеняков.

„Съветник“, както всички български вестници, следи отблизо развоя на църковния конфликт, но поддържа легалните, позволени от правителството прояви: „Този въпрос, който и от самото Ч[естно] правителство са припозна за праведен, той е от голяма важност за нас българите...“ - се коментира в редакционен материал, публикуван на 27 май 1863 г.

В изданието си от 3 юни 1863 г., вестникът уведомява читателите си, че денят на славянските първоучители Кирил и Методий тържествено е честван на 11 май не само в народната българска църква в Цариград, но и в цяла България: „С подобно торжество са празнували и во Враца същия достопамятен ден, но тамошния епископ Паисий не са стърпял от да не смути народния този празник с фанариотските си маниери.“ Тържеството, организирано от учителя Никола Ковачев, възпитаник на Йоаким Груев, поставя началото на традицията във Враца да се чества денят на светите братя Кирил и Методий като общобългарски и училищен и празник.

Антибългарското поведение на Паисий Врачански, както разкрива „Съветник“ в броя си от 10 юни 1863 г., предизвиква спонтанната съпротива на гражданите, които „съгласно и единодушно прекъснали секо сношение с него за нестърпимите и срамотни и на вярата и на народността ни негови дела“. След неуспешен опит да злепостави врачани пред местните власти, епископът заминава за Видин, за да ги обвини в бунтовничество, както преди постъпил и с „плевенци“. Врачани обаче също „изложили катадневните [си] обиди“ от Паисий, а „достохвалният“ врачански мюдюрин и „първенците от врачанските аги“ съставили изложение срещу незаконните му деяния. По нарочен пълномощник „от мезлиша“ е предадена „ма-